

nagrada tantadruj za življenjsko delo 2015: Teja Glažar Obrazložitev:

Dramska igralka Teja Glažar je članica novogoriškega gledališča že skoraj pet desetletij. S svojim izjemno predanim in ustvarjalnim delom ni pripomogla le k umetniški rasti gledališča, temveč tudi k njegovi profesionalizaciji in obstoju sploh. Ko je leta 1968 na povabilo takratnega vršilca dolžnosti direktorja in umetniškega vodje Staneta Lebana prišla v Novo Gorico, je imelo gledališče status polpoklicne institucije, nekateri občinski veljaki pa so se zavzemali za to, da bi ga vrnili na amatersko raven. Temu se je majhen, povečini na novo formiran gledališki ansambel s štirimi zaposlenimi igralci lahko uprl le s trdim in požrtvovalnim delom; pod prodornim vodstvom Jožeta Babiča so izpeljali profesionalizacijo novogoriškega gledališča. Pogoji dela so bili težki: na gostovanja so se včasih vozili kar z javnimi prevoznimi sredstvi, predstave so odigrali v improviziranih in nezakurjenih dvoranah, včasih igrali po tri ali celo štiri predstave na dan ... V pionirskih časih takratnega Primorskega dramskega gledališča Nova Gorica je Teja Glažar nastopila v povprečju v petih premiernih uprizoritvah na sezono, ob tem pa seveda igrala tudi v ponovitvah iz prejšnjih sezon.

Teja Glažar je v svojem dolgoletnem ustvarjanju zasnovala več kot sto trideset vlog, od tega številne nosilne oziroma glavne ženske like. Težko je izpostaviti le nekatere, pa vendarle: Costanca v Goldonijevi komediji *Tast po sili*, Jerca v Linhartovem *Matičku*, Julija v komediji *Romanov in Julija* Petra Ustinova, Nina v Cankarjevem *Kralju na Betajnovi*, Lucille v Anouilhovi komediji *Skušnja ali Kaznovana ljubezen*, Ostržek v *Ostržkovih dogodivščinah* Klause Eidama, naslovni vlogi v monodrami *Gospa Margareta* Roberta Athayda in Ibsenovi *Nori* (za slednjo je prejela Severjevo nagrado za najboljšo igralsko stvaritev v letu 1979), pa Elvira v Molièrovem *Don Juanu* in Ema v predstavi *Ne krop ne voda* F. X. Kroetzja (na 1. SGAJ so igralci te uprizoritve prejeli Bronasto vrtnico za ansambelsko igro). V Strniševih *Ljudožercih*, ki so prejeli grand prix 23. Borštnikovega srečanja, je igrala Majdalenko. Glavno žensko vlogo, Martho Livingston, je odigrala v Pielmeierjevi drami *Agnes Dei*, naslovno – jasnovidko Nado pa v igri Dušana Jovanovića *Jasnovidka ali Dan mrtvih*. Bila je Marija v Erdmanovem *Samomorilcu* (1989), Markiza Matilda Spina v uprizoritvi Pirandellovega *Henrika IV.*, Laura v Strindbergovi drami *Oče*.

Trideseto obletnico dela v novogoriškem gledališču je proslavila z vlogo igralka Esmé Allen v igri *Vprašajte Amy* Davida Hara, zatem pa najvidnejše kreacije oblikovala tako v sodelovanju z uveljavljenimi režiserji, s katerimi je že dotlej sodelovala, Dušanom Mlakarjem, Miletom Korunom, Eduardom Milerjem, Georgijem Parom, Dušanom Jovanovićem, Vitom Tauferjem ... kot tudi s predstavniki nove generacije režiserjev. Če izpostavimo le nekaj vlog iz tovrstnih inovativnih predstav: bila je Kraljica Margareta v Ionescovi igri *Kralj umira* in Županja Cankarjevega *Pohujšanja v dolini Šentflorjanski*, oboje v režiji Diega de Bree, Olga v Lorencijevi režiji *Treh sester* A. P. Čehova, Mama v igri Nine Mitrović *Ta postelja je prekratka* v režiji Ivane Djilas.

Ljubitelje komedije je v številnih reprizah navduševala s Katico v nostalgični Doričevi tragikomediji *Kako smo ljubili tovariša Tita*, Angelino v večkrat nagrajenem *Duhtarju pod mus!* in Materjo v *Sljehrniku*, oboje izpod peresa Iztoka Mlakarja, bivšo ministrico, Gospo Natalijo Štefancič v Nušičevi *Gospe ministrici*, Rosalio v *Filumeni Marturano* Eduarda De

Filippa ... Nazadnje kot gospa Pernelle v uprizoritvi Molièrovega *Tartuffa* zaokrožuje svoj opus rednega profesionalnega angažmaja, saj je bila med njenimi prvimi vlogami v novogoriškem gledališču prav Dorina v uprizoritvi *Tartuffa* leta 1971.

Ob številnih izvrstnih in samosvojih likih, ki jih je Teja Glažar oblikovala v gledališču, velja omeniti tudi njeno delo v filmih, televizijskih dramah in nadaljevankah. Nastopila je v več kot dvajsetih celovečernih filmih. Vidnejše in glavne vloge je odigrala v filmih režiserja Boža Šprajca *Krč* (za vlogo Tanje v tem filmu je leta 1979 prejela nagrado za filmsko stvaritev jugoslovanskega igranega filma), *Pripovedke medenega cvetličnjaka* in *Odpadnik*, med bolj odmevnimi pa navedimo vsaj še *Kajmak in marmelada* Branka Đurića in *Angela Vode, skriti spomin* Maje Weiss.

Teja Glažar je svojo igralsko kariero posvetila Primorskemu dramskemu gledališču – Slovenskemu narodnemu gledališču Nova Gorica, v katerem je s številnimi, izrazitimi in bogatimi igralskimi interpretacijami prispevala k profesionalizaciji novogoriškega gledališča in njegovi umetniški rasti ter uveljavitvi v širšem slovenskem prostoru.

S svojo igralsko zrelostjo in obenem mladostno zagnanostjo gledalce vedno znova očara in zapelje v iskrena in prepričljiva soočenja s figurami najrazličnejših žanrov in estetik. Za svoje ustvarjanje je prejela več nagrad, tako za gledališke kot filmske vloge, ter nagrado Franceta Bevka za umetniške dosežke Mestne občine Nova Gorica, 2003, in odličje »Marija Vera«, igralsko priznanje Združenja dramskih umetnikov Slovenije za življenjsko delo, 2010.

S podelitvijo nagrade tantadruj za življenjsko delo, ki je namenjena najvidnejšim gledališkim ustvarjalcem na Primorskem, ji izrekamo priznanje in zahvalo za njen prispevek v zgodovino slovenske gledališke umetnosti.